ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **JUMAR s.r.o.,** se sídlem Jizerská 328, Praha 9, zastoupen Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 8 Af 16/2013 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 5. 2012, č. j. 360348/12/009513107875 (dále také „dodatečný platební výměr"), Finanční úřad pro Prahu 9 (dále jen „správce daně") doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008 ve výši 223 699 Kč a stanovil mu povinnost uhradit související zákonné penále ve výši 44 739 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012, č. j. 19354/12-1300-106516 (dále jen „rozhodnutí o odvolání"), Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „odvolací orgán") zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo dodatečný platební výměr.

[3] Podle orgánů finanční správy žalobce neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně uplatněného na základě faktury č. ev. 20081282 vystavené obchodní společností CRETU spol. s r.o., IČO: 27605299 (dále jen „CRETU") a na základě faktur č. ev. 20081283 a ev. č. 20081306 vystavených obchodní společností CALDARE spol. s

r.o., IČO: 27605281 (dále jen „CALDARE“), jejichž předmětem bylo provedení zednických a stavebních prací. Žalobce neprokázal faktické přijetí fakturovaných služeb od deklarovaných dodavatelů, resp. rozsah, jakým se dodavatelé účastnili na deklarovaných pracích (a to za situace, kdy uvedené společnosti nebyly vždy jedinými subdodavateli žalobce na jím prováděných stavebních pracích). Nároky na odpočet tak byly uplatněny v rozporu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o DPH“).

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud podanou žalobu zamítl. Konstatoval, že orgány finanční správy na základě informací týkajících se společností CRETU a CALDERE nabyly oprávněné pochybnosti ohledně tvrzení žalobce, že přijal od uvedených společností konkrétní rozsah plnění (stavebních a zednických prací). Vzhledem k tomu, že ani v žalobcem předložených fakturách nebyl rozsah plnění dostatečně specifikován, došlo k přenesení důkazního břemene zpět na žalobce. Žalobce pak k unesení tohoto důkazního břemene předložil jednak listinné důkazy a jednak navrhl výslech svědků. Všemi těmito důkazy se orgány finanční správy zabývaly a hodnotily je jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Přesvědčivě odůvodnily, proč i na základě žalobcem předložených důkazů nepovažují rozsah plnění poskytnutého předmětnými dodavateli za prokázaný. Městský soud s žalobcem souhlasil, že nemůže být odpovědný za činnost jiných subjektů, nicméně orgány finanční správy nevystavěly svá rozhodnutí pouze na pochybnostech ohledně dodavatelů žalobce, nýbrž na skutečnosti, že žalobce nebyl schopen prokázat konkrétní rozsah plnění přijatých od společnosti CRETU a společnosti CALDERE.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Stěžovatel je přesvědčen, že unesl důkazní břemeno a prokázal veškeré okolnosti rozhodné pro oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Pokud stěžovatel v rámci daňového řízení předložil smlouvy o dílo, stavební deníky, vystavené faktury, doklady o jejich úhradách, předávací protokoly, listiny označené jako „popis prací“ a svědeckými výpověďmi podložil svá tvrzení, dostál tak svým povinnostem a prokázal uskutečnění zdanitelného plnění. Uvedené doklady pak prokazují i rozsah provedených prací. O pokladních dokladech nadto nelze pochybovat pouze z důvodu, že je na nich uveden nečitelný podpis. Orgány finanční správy i městský soud pochybily i akcentováním toho, že k platbám došlo v hotovosti (ačkoliv dle vystavených faktur se mělo jednat o bezhotovostní převod). Stěžovateli nelze klást k tíži ani to, že společnosti CRETU a CALDERE byly nekontaktní. Stejně tak skutečnost, že předmětní dodavatelé nezahrnuli faktury do svých účetních knih, neosvědčuje, že nedošlo k poskytnutí zdanitelného plnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 83/2012 - 46). Po daňovém subjektu nelze požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodů zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit, pokud prokázal obsahem svých povinných evidencí, jakož i záznamem faktické realizace služby, že zdanitelné plnění spočívající v poskytnutí služby samo o sobě bylo dodáno a že bylo i zaplaceno (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57). Podle stěžovatele správní orgány porušily § 8 odst. 1 zákona č. 280/2008 Sb.,

pokračování
daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zásadu legality a právo stěžovatele na spravedlivý proces. K tomu obecně poukázal na žalobu a navazující podání založená ve spisu městského soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal v plném rozsahu na rozhodnutí o odvolání, spisový materiál, své vyjádření k žalobě a na kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze, se kterým se plně ztotožnil. V projednávané věci vznikly správci daně pochybnosti o oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně. Důkazní břemeno tak přešlo na stěžovatele, který jej neunesl. Rozsudek č. j. 5 Afs 83/2012 - 46 nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť v něm byla řešena naprosto odlišná věc, a to osvobození od daně při dodání zboží osobám registrovaným v jiném členském státě. K námitce absence odpovědnosti za třetí subjekty žalovaný zopakoval názor městského soudu, že stěžovatel sice neodpovídá za to, zda jeho dodavatelé vykonávají i následně obchodní činnost, nicméně rozhodnutí správce daně a odvolacího orgánu bylo vystaveno *a priori* na neschopnosti stěžovatele prokázat rozsah přijatého zdanitelného plnění poskytnutého jednotlivými dodavateli. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně namítal, že unesl důkazní břemeno a prokázal okolnosti rozhodné pro uznání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

[10] Tuto námitku neshledal zdejší soud důvodnou.

[11] Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu totiž *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení důkazními prostředky (zejména účetnictvím a daňovými doklady).

[12] Je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět

na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví, jiných povinných záznamů či tvrzení se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (srov. rozsudky ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, a ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016 - 36).

[13] Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1, věty první, zákona o DPH, podle něhož *nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti,* a z § 73 odst. 1, věty první, zákona o DPH, dle kterého *plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem.* Daňový doklad pak musí mj. obsahovat údaje o plátci uskutečňujícím plnění a o rozsahu a předmětu plnění (§ 28 odst. 2 zákona o DPH). Jestliže je rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006 - 133). Daňový subjekt musí v daňovém řízení prokázat nejen to, že fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, kdo mu ono plnění poskytl. Tento „poskytovatel“ totiž musí být plátcem DPH, aby vznikl daňovému subjektu nárok na odpočet daně a mohlo být požádáno o jeho vydání (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63; ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010 - 71; ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 57/2012 - 26; ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49; ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014 - 26; ze dne 8. 10. 2015, č. j. 4 Afs 186/2015 - 34; ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 Afs 180/2015 - 17; ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 Afs 160/2015 - 32; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 - 35; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016 - 28; ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 - 45; ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 109/2015 - 35; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016 - 33; ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Afs 35/2017 - 34, či ze dne 20. 7. 2017 č. j. 1 Afs 10/2017 - 39, či nedávný rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 327/2017 - 61).

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že správce daně v projednávané věci v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu označil konkrétní skutečnosti, na jejichž základě znevěrohodnil stěžovatelem předložené evidence a další důkazy. Správce daně zejména poukázal na fakt, že na jednotlivých fakturách byl rozsah plnění nedostatečně specifikován (dodávky jsou na fakturách označeny vždy pouze jako zednické/stavební práce na konkrétní akci), a dále na skutečnosti týkající se společností CRETU a CALDERE. Mj. poukázal na to, že tyto společnosti nezahrnuly předmětné faktury do své evidence pro daňové účely (a dále např. na to, že uvedené společnosti fakticky nesídlí na adrese svého sídla a jejich jednatelé - cizí státní příslušníci - jsou nekontaktní).

[15] Důkazní břemeno tedy přešlo na stěžovatele, který měl (trval-li nadále na oprávněnosti nárokovaného odpočtu) pochybnosti správce daně vyvrátit a prokázat, že dané společnosti mu poskytly deklarovaná plnění a v jakém rozsahu se tak stalo. Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Ze

spisu vyplývá, že stěžovatel k prokázání svých tvrzení poskytl správci daně listinné důkazy a navrhl provést výslech několika osob. Tyto důkazní prostředky však namísto odstranění pochybností správce daně v mnoha případech tyto pochybnosti naopak ještě prohloubily.

[16] Co se týče jednotlivých faktur, je nutné uvést, že tyto samy o sobě nemohou prokázat, zda na nich uvedení dodavatelé skutečně poskytli stěžovateli uvedené plnění a v jakém rozsahu se tak stalo. Předložené faktury nejenže neprokazují rozhodné okolnosti, ale dokonce zapříčiňují vznik dalších pochybností o okolnostech obchodních případů stěžovatele. V daňovém řízení bylo totiž zjištěno, že nebyl respektován způsob úhrady uvedený na jedné z faktur, když namísto bezhotovostní platby byla realizována platba v hotovosti. Uvedené zjištění nevede k upřednostňování jednoho způsobu úhrady, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž je jím zcela adekvátně poukazováno na rozpor faktury s reálným stavem.

[17] Prokázat okolnosti rozhodné pro uplatnění odpočtu daně pak nemohou ani příjmové pokladní doklady. Tyto totiž mohou ze své podstaty osvědčit pouze transfer peněž, nikoliv reálnou povahu, rozsah, atp. zdanitelného plnění. Pokud pak stran pokladních dokladů odvolací orgán a městský soud poukázaly na skutečnost, že jsou opatřeny razítkem s nečitelným podpisem, jedná se pouze o jednu z dalších okolností dokládajících existenci pochybností, nikoliv o okolnost, na které by odvolací orgán či městský soud stavěly svá rozhodnutí. Stěžovatel ostatně v této souvislosti neuvádí, jaká konkrétní osoba dané příjmové doklady podepsala, ani jinak neodstraňuje uvedenou nejasnost.

[18] Prokázat rozhodné okolnosti se pak stěžovateli nepodařilo ani pomocí jím předložených smluv o dílo uzavřených mezi ním a společnostmi CRETU a CALDERE. Jak správně uvedl odvolací orgán, z těchto nevyplývá, jaký konkrétní druh práce a v jakém rozsahu se příslušný subdodavatel zavazuje na konkrétní akci provést. Přehlédnout pak nelze, že uvedené smlouvy uzavřené se dvěma subjekty jsou obsahově shodné, přičemž obsahují i stejnou písařskou chybu. Nelze přehlédnout ani to, že ačkoliv ze smluv o dílo plyne povinnost stěžovatele poskytovat dodavatelům zálohy, z faktur plyne, že zálohy reálně poskytnuty nebyly.

[19] K odstranění pochybností nevedly ani stěžovatelem poskytnuté „Popisy prací“, záznamy ze stavebního deníku a předávací protokoly. „Popisy prací“ obsahují pouze seznam jednotlivých pracovních činností a jsou nadto potvrzeny pouze stěžovatelem. Ze stavebního deníku pak neplyne jakákoliv souvislost mezi provedenými pracemi a společnostmi CRETU a CALDERE. Jako dostatečné důkazy pak nelze osvědčit ani předávací protokoly, neboť z těchto nevyplývá, jaký rozsah prací v něm uvedená společnost stěžovateli předává. Z uvedených podkladů nadto vyplývají i další nejasnosti (např. stran předání díla). Z předávacího protokolu týkajícího se faktury č. 20081282 a rovněž ze samotné faktury plyne, že dílo mělo být předáno (a zdanitelné plnění uskutečněno) dne 31. 10. 2008, nicméně dle stavebního deníku dne 12. 11. 2018 teprve probíhaly přípravné práce. Obdobně pak podle předávacího protokolu k faktuře č. 20081283 bylo dílo předáno bez závad dne 10. 12. 2008, nicméně na uvedené faktuře společnost CALDERE deklaruje uskutečnění zdanitelného plnění již dne 30. 10. 2008.

[20] Pochybnosti zjištěné orgány finanční správy neodstranily ani provedené výslechy svědků (např. J. J., I. R., A. V.). Nikdo z uvedených svědků nesdělil dostatečně konkrétní informace, ze kterých by bylo možné bez pochybností ověřit podíl společností CRETU a CALDERE na předmětných stavebních zakázkách. Žádný ze svědků neuvedl jméno jediného pracovníka těchto společností (ostatně tak nebyl schopen učinit ani jednatel stěžovatele). O přítomnosti pracovníků daných společností na stavbách svědci buď nevěděli vůbec (I. R.), nebo o ní věděli pouze z obecných informací od blíže neidentifikovaných osob („od předáka“), či od jednatele stěžovatele J. R.

[21] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovateli v jeho kasačním tvrzení, že unesl své důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro nárokování odpočtu daně z přidané hodnoty, a naopak přitakal orgánům finanční správy a městskému soudu, že tomu tak nebylo. V podrobnostech odkazuje soud na podrobné odůvodnění odvolacího orgánu a městského soudu.

[22] Stěžovatel dále obecně poukazoval na porušení § 8 daňového řádu, práva na spravedlivý proces a zásady legality.

[23] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Nejvyšší správní soud se proto uvedenými námitkami mohl zabývat pouze v nastíněné (obecné) rovině a neshledal je důvodnými. Ze správního spisu plyne, že orgány finanční správy hodnotily veškeré důkazy jednotlivě i v jejich souvislosti a jejich závěry mají oporu ve správním spisu a nejsou s ním v rozporu. Správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry orgánů finanční správy. Ze správního spisu pak neplyne žádné porušení procesních práv stěžovatele, resp. zásad ovládajících dané řízení. Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti ve vztahu k uvedeným (obecným) námitkám povšechně poukazoval na svou dřívější argumentaci v žalobě a v dalších písemnostech založených ve spise městského soudu, konstatuje zdejší soud, že není povinností soudu za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší. K tomu srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70.

[24] Nutnost zrušení rozsudku městského soudu a správních rozhodnutí nevyvolává ani to, že v nich byly mj. akcentovány okolnosti týkající se dodavatelů stěžovatele - společností CRETU a CALDERE (mj. nezanesení faktur do evidence pro daňové účely, nekontaktnost uvedených společností atp.). Jak již bylo výše uvedeno, okolnosti zjištěné ohledně těchto společností vedly (ve spojení s dalšími skutečnostmi – viz výše) jednoznačně ke vzniku pochybností stran oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Orgány finanční správy přitom po stěžovateli v souladu s právní úpravou a judikaturou

nepožadovaly prokázání skutečností, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu, nýbrž pouze správnost údajů uvedených v jeho daňovém přiznání a souvisejících fakturách (konkrétně okolnosti obchodních případů, v jejichž rámci měl stěžovatel dle svých tvrzení vystupovat jako objednatel). Odkaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, proto není příléhavý (tento rozsudek se nadto zabýval nečinností orgánů finanční správy). Stejně tak je pro danou věc irelevantní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012 - 46. I tento se týká zcela odlišné právní otázky – osvobození od daně při dodání zboží osobám registrovaným v jiném členském státě. Dodat rovněž lze, že orgány finanční správy na základě nezanesení faktur do evidence pro daňové účely vedené výše uvedenými dodavateli stěžovatele nedovozovaly, že k poskytnutí zdanitelného plnění vůbec nedošlo, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž tuto okolnost považovaly (zcela správně) za jednu z okolností vedoucích ke vzniku pochybností ohledně toho, zda na fakturách uvedení dodavatelé zdanitelné plnění skutečně poskytli a v jakém rozsahu.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu